

Когато човекът съгрешава, съзнанието му се разбира като счупено огледало. Във всяко парче се отразява късче от мирозданието, изопачено и откъснато от цялото. Човекът изгубва пълнотата: в отношенията си с Бога, в знанията си, в представите си за света, във възпремането на заобикалящата го действителност, в здравето и в живота си. След като познава доброто и злото, у него се

Борбата между езичеството и християнството продължава през цялата история на човечеството... Тази борба се води и в нашите църкви, в сърцето на всеки човек.

очертава една картина за нещата, където върху доброто е наложена решетка от зло. Безсмъртната душа започва да живее под окупацията на смъртното тяло.

Потребността от голям брой идоли отразява най-вече онази “разпокъсаност” на съзнанието, която се е образувала в душата на грешника. Ние сме създадени от Бога, за да общуваме с Него, а след като сме отстъпили от Бога, сме избрали друг господар. По силата на робството служим на греха, докато според предвечния план на Бога ние сме предназначени да служим на Него.

Раздвояването в съзнанието на човека стига до крайност. Много религии от миналото и настоящето в различни форми и по различен начин учат за божествеността на всяко дърво, цвете, камък, животно. В момента на грехопадението страхът навлиза в осакатеното човешко сърце. Езичниците се страхуват от своите богове. Изображения на многогоръки и вампироподобни (с големи „кучешки зъби“) богове “украсяват” лицето на земята. Човекът изпитва страх от тях, затова се опитва с делата, думите и жертвоприношенията си да ги настрои по-добре към себе си. Ап. Павел пише за това кой стои зад каменните, дървените и златните божества: “Онова, което жертват езичниците, жертват го на бесовете, а не на Бога; но аз не желая вие да имате общение с бесовете” (I Кор.10:20).

ОКУПИРАНИТЕ ТЕРИТОРИИ

Само Светият Дух може да направи човека способен да види единството на творението и Твореца, единството в природата, единството на физическия и духовния свят. Бог Творец иска да Го обичаме, защото “Той възлюби нас и прати Сина Си като умилиствие за греховете ни” (I Йоан 4:10).

Във всички времена освен видими идоли хората носят у себе си и духовни и им се покланят както на видимите. Те могат да бъдат нашите необуздани страсти или хора, или вещи. Обаче всеки, който си издига кумир, сам мечтае да стане кумир. Служението на Бога ни приближава към Него и ни прави подобни на Него. Служението на Сатана по същия начин ни уподобява на Сатана. Дяволът се е опитал да грабне силата и властта, принадлежащи на Бога. Езичникът се стреми да стане диктатор и да притежава същата слава и власт, която има идолът над своите поклонници. В митовите и легендите боговете постоянно водят борба помежду си за господство над света, като използват подлост, коварство, жестокост. Защо смъртните да не вземат пример от тях?

Много църкви са пример за окупирани територии. Територията на християнството е окупирана от езичеството. Местата, предназначени за служение на Господ, са заети от идоли.

Христос учи Своите последователи на нещо съвсем различно: “Защото съм кротък и смирен по сърце” (Мат. 11:29). Измиването на краката на учениците Му е пример на небивала кротост. Кой езически народ би могъл да си представи своя бог в подобно положение? Огромната гордост, надменност, безпощадност, превъзнасяне са качества, които притежават божествата на земята.

Всички сме излезли от езичеството. Европейските страни са излезли от езичеството. Съвременната цивилизация е излязла от езичеството. Членовете на Църквата са излезли от езичеството. Първите църкви от самото начало на съществуването си започват борба против окултните практики на езичеството, проникнали в християнството, против обредите и зрелищата, на които са се приписвали магически свойства, но вече с християнски термини, против “светите” предмети, способни да пазят и да носят късмет.

Борбата между езичеството и християнството продължава през цялата история на човечеството. Тя се води в древния Ханаан, в земята на фараоните, в Юдея и Израил, в Коринт и Ефес, в средновековна Англия

и съветска Русия. Тя продължава при Авраам, Исаак и Яков, при Самуил и Исаия, при ап. Павел и Мартин Лутер.

Тази борба се води и в нашите църкви, в сърцето на всеки човек. Колко съвременни християнки знаят, че когато много хора се радват на детенцето им, непременно трябва да му вържат червен конец? Колко съвременни християни вярват, че “безобидните” заклинания помагат? Колко християни по селата “пазят” добитъка си с помощта на прости магически манипулации? Колко християни съвсем сериозно разсъждават за “чакри, космическа енергия, трето око”? И кой от нас наистина не обръща никакво внимание на суеверните лоши знаци (например черна котка) и средствата за предпазване от тях? Мнозина ще кажат: “Това действа! Това наистина помага! Сбъдва се!” Разбира се, помага, нали зад всички заклинания и суеверия стоят реални духовни сили! Същите, които стоят зад идолите.

За съжаление, много църкви са пример за окупирани територии. Територията на християнството е окупирана от езичеството. Територията, предназначена за служение на Господ, е заета от идоли. Какво да правим? Библията дава отговор. Прочетете го в 6 гл. на книгата Съдии.

ХАДЕЖДА ОРЛОВА